

fremkomme med en Revision. Men Justitsministeren har ikke brudt sig om det, skønt man maatte gaa ud fra, at han tiltraadte den Betænkning, der fremkom i Folketinget; naar han her i Tinget henholdt sig til det, der var sagt i Folketinget, den Gang Lovforslaget gik tilbage til Lands-tinget til Vedtagelse af Ændringer her, var han ret forpligtet til efter almindelig parlamentarisk Skik ogsaa at følge Folketingets Opfordring. Han har ikke gjort det, og han har ved — jeg kan ikke bruge noget andet Ord — en Art Tilsnigelse søgt at faa Bestemmelser, som man i Rigsdagen altid har ment, i hvert Fald indtil nu har ment skulde være midlertidige, gjort varige.

Hovedforslaget drejer sig her om Retten for Staten, Regeringen — i dette Tilfælde Justitsministeriet — til at udvise fremmede. Denne Ret til at udvise fremmede var i den tidligere Lovgivning, altsaa i Loven af 1875, saaledes indskrænket, at naar en fremmed havde opholdt sig her 2 Aar, var der ingen Ret mere til at udvise ham. Dette ændres nu saaledes, at Justitsministeriet kan udvise enhver fremmed af Landet, hvor længe han end har opholdt sig her. Jeg ved ikke, hvor mange fremmede der i Øjeblikket har fast Ophold her i Landet. Den Statistik, jeg har set, med Hensyn til, hvor de fremmede her er født, eller rettere, hvilke Dele af Befolkningen der er født i Udlandet, er ikke fyldestgørende. Den er fra 1911, altsaa forældet, og man kan ikke af den se, hvilke fremmede eller hvilke i Udlandet fødte Personer som enten maa betragtes som Danske, hvad der kan være muligt, eller som har faaet Indfødsret. Alligevel drejer det sig, saavidt jeg kan se, om omtrent 100 000 Mennesker, og dette Lovforslag vil, hvis det ophøjes til Lov, give Justitsministeren Ret til — hvad han ganske sikkert ikke kan tænkes at ville gøre — at udvise over en Bank 100 000 Mennesker, hvis han fik Lyst til det; han kunde udvise Grupper af disse, hvis f. Eks. deres Nationalitet — man kan jo tænke sig mange forskellige Justitsministre, der kan afløse hinanden i de kommende Tider — ikke tiltaler ham. Nu ved jeg vel, at der staar i Lovforslaget, at for at Udlændinge skal kunne blive udvist, maa der kræves, at Hensynet til „Statens Sikkerhed eller det offentliges Interesser i øvrigt“ paakræver det. Hvad Statens Sikkerhed angaar, vil det undre mig meget, om i alt Fald en enkelt Udlænding skulde kunne true den. Selv den blodtørstigste Anarkist, selv den allermost hovmodige

Fascist vilde, hvis han var alene her i Landet, neppe kunne true Statens Sikkerhed; han maatte da skabe omkring sig et meget stort Tilhæng, hvis det skulde være Tilfældet. Men lad nu dette gaa. Saa føjes dernæst til „det offentliges Interesser“. Jeg ved ikke, hvad det Flertal betyder; jeg antager, det skal være det samme som Interesse, altsaa at Samfundets Interesse skulde kræve, at en Udlænding blev udvist. Man maa huske, at Udlændinge er underkastet den almindelige Lovgivnings Regler, de vil blive straffet, hvis de forbryder sig mod Loven, straffet, hvis de forbryder sig mod en Politivedtægt eller lignende. Men her vil altsaa en hvilken som helst Lovovertrædelse, en hvilken som helst Politivedtægtovertrædelse kunne bevirke, at en Udlænding uden videre udvises af Landet. Der føjes dernæst endnu til Ordet „i øvrigt“, hvis „det offentliges Interesser i øvrigt“ paakræver det. Jeg er ikke i Stand til at forstaa, hvad det betyder, om det betyder en Udvidelse eller en Indskrænkning, eller det er det bare Vrøvl, det sidste er jeg mest tilbøjelig til at tro. Det er saadant et Ord, der sættes ind i Kancellistil og intet betyder, men jeg haaber, at den højtærede Landbrugsminister, som jeg gaar ud fra har sat sig ind i Sagen, saa at han kan forklare den baade i al Almindelighed og i alle Enkeltheder, vil kunne oplyse, hvad Ordet betyder i denne Sammenhæng.

Jeg vil imidlertid fastslaa, at hvis man gennem dette Lovforslag, ophøjet til Lov, gav Justitsministeren den forlangte Tilladelse, kunde han udvise enhver fremmed, der har opholdt sig her i Landet i et ubegrænset Antal Aar, fra han var 2 til 3 Aar gammel, og indtil han var 50—70, hvad man vil nævne af Tal, blot fordi Ministeren vil mene, at det offentliges Interesser krævede det, og jeg maa antage, at enhver Person, der har overtraadt Loven, krænker Samfundets Interesse. Og man kan gaa meget videre og tænke sig Personer, som for en eller anden Minister er ubekvem. En eller anden politisk Flygtning kan være Ministeren ubekvem, men efter den nuværende Lovgivning er det saaledes, at hvis den paagældende har opholdt sig her i Landet to Aar, kan han ikke udvises. Hvis dette Lovforslag ophøjes til Lov, kan det derimod ske. Jeg vilde i høj Grad beklage, hvis Rigsdagen skulde gaa med til dette, og jeg kan ikke i de Forhandlinger, vi har ført — jeg er ganske enig med den ærede Ordfører for Socialdemokratiet (Martin Olsen) heri — se, at der er nogen Berettigelse til at tro, at Rigs-